

BAD MOTHER'S
KERSTMIS

**BAD MOTHER'S
KERSTMIS**

SUZY K QUINN

Bad Mother's serie # 4

Bad Mother's Kerstmis

Bad Mother's serie # 4

Copyright © 2024 Suzy K Quinn

Originele titel Bad Mother's Christmas

Vertaling: Eduard Meinema

Website: www.transfiction.nl

This book is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are the product of the authors' imagination or are used fictitiously. Any resemblance to actual events, locations or persons, living or dead, is coincidental.

All rights reserved. Except as permitted under the U.S. Copyright Act of 1976. No part of this publication may be reproduced, distributed or transmitted in any form or by any means, or stored in a database or retrieval system without the prior written permission of the publisher.

Imprint: Independently published by Suzy k Quinn / Eduard Meinema, Hellevoetsluis, The Netherlands.

www.transfiction.nl

ISBN 9789403775081

NUR 333

All rights reserved.

Voorwoord

Ik kan nog steeds niet geloven dat zoveel mensen mijn boeken lezen.

Daar ben ik jullie, lieve lezers, enorm dankbaar voor.

Heel erg bedankt.

Als je vragen hebt over mijn boeken of over iets anders, neem dan contact met mij op:

E-mail: contact@suzykquinn.com

Facebook.com/suzykquinn (Je mag me een vriendschapsverzoek sturen. Ik ben dol op vrienden.)

TikTok / Twitter / Instagram: @suzykquinn

Website: www.suzykquinn.com

veel leesplezier,

Suzy xxx

JUNI

Zaterdag 30 juni

Laat op de avond

Dus. Ik ben verloofd.

Alweer.

Ik vraag me af hoeveel huwelijksaanzoeken er gedaan worden op familiecampings waar je moet douchen met een muntje?

Ik denk heel weinig.

Voel me nerveus. Dat is best een beetje vreemd voor een bruid in spe. Ik wil met Alex trouwen, maar, maar...

Gek genoeg slapen Alex en ik op onze eerste nacht als verloofd stel apart, omdat mijn 'tweemans tent' niet geschikt is voor twee personen.

Ik slaap met Daisy, die in haar dinosaurus-slaapzak ligt te draaien en te woelen als een danseres.

Alex ligt op koude, grijze kostschooldekens achterin zijn Land Rover een paar meter verderop.

Weet hij dat ik langzaam doordraai?

Ik heb mijn gevoelens zeg maar ‘aangekaart’ bij het kampvuur.

‘Laten we hopen dat we samen een gelukkig gezin kunnen opbouwen,’ zei ik. ‘Ondanks onze verschillen.’

Alex zei dat ‘hoop’ een zinloos woord was. ‘We moeten niet hopen,’ zei hij. ‘We zorgen ervoor dat het slaagt omdat we onze best ervoor doen.’

Dat maakte me eigenlijk nog nerveuzer.

Ik ben niet bang om met hem te trouwen, ik ben bang voor het ‘gelukkig gezinnetje’ gedeelte.

Hoe kunnen we een gelukkig gezinnetje zijn als zijn moeder en ik elkaar niet mogen?

JULI

Zondag 1 juli

Ochtend

Ik werd om 5 uur wakker en hoorde Pap en Mam zachtjes ruziën over de fluitende waterkoker.

Door hun wilde ochtendhaar zagen ze eruit als boze punkrocksterren - Pap de witharige vogelverschrikker-gitarist en Mam de leadzangeres met het roze haar.

‘Het is op hol geslagen consumentisme, Shirley,’ fluisterde Pap. ‘Kamperen draait om *downsizing*. De natuur waarderen. De eenvoudige dingen.’ Hij wees met een knobbelige, door de zon verbrande vinger naar een nabijgelegen luxe camper. ‘Zo’n grote bus is pure verspilling. Wie heeft er een vaatwasser nodig op een camping? En een elektrische citruspers is belachelijk.’

‘Je bent egoïstisch, Bob,’ zei Mam met haar handen op haar stevige heupen. ‘Niet iedereen houdt van de natuur. Het enige wat ik wil is een plekje om Netflix te kijken als het regent.’

Terwijl Pap en Mam sissend ruzie maakten, zwaaide de hydraulische deur van de camper open en een diepgebruinde, witharige dame stak haar hoofd naar buiten.

‘Wil iemand wat zelfgemaakte hollandaisesaus?’ vroeg ze. ‘We kunnen het niet bewaren - Paul draaide een beetje door op

de boerenmarkt en vulde de koelkast met oesters, krab en Engelse mousserende wijn.’

Achter haar knipte een oudere man voorzichtig peterselie boven beboterde haring.

‘Een beetje hollandaise klinkt heerlijk,’ zei Mam. ‘Lekker voor op onze boterhammen met spek.’

Binnen vijf minuten was Mam bevriend geraakt met de witharige dame en had ze zichzelf uitgenodigd voor een rondleiding door hun luxe camper.

Even later kwam Mam met het hele levensverhaal van het koppel het metalen trappetje weer af.

‘Rita en Paul hebben die camper gekocht met Pauls afvloeiingsgeld,’ vertelde Mam ons. ‘Ze toeren nu door Groot-Brittannië, maar binnenkort gaan ze naar Nederland. Hun dochter heeft net een voetbalbeurs gewonnen in de VS, dus ze hebben een leeg nest. Rita heeft een volwassen zoon uit een vorig huwelijk; hij verliet het leger om bij een oudere vrouw in te trekken - zij heeft twee kinderen uit een vorig huwelijk en een drankprobleem. Ze wonen in een vochtige bungalow en vorig jaar hadden ze muizen.’

Mam beschreef de camper tot in detail: de doucheruimte, koelkast met vriesvak, twee kingsize tweepersoonsbedden, volledig uitgeruste keuken enz.

‘Rita heeft aangeboden een feesttaart te maken voor je verloving, Juliette,’ zei Mam. ‘Ze heeft een kleine bijkeuken aan boord met vier verschillende taartvormen. Wil je een drielaags crème Black Forest taart met kirschkersen?’

‘Wie heeft er in hemelsnaam een taart nodig om zijn verloving te vieren?’ vroeg Pap. ‘Is de liefde niet genoeg?’

Niemand van ons zei iets, maar we dachten allemaal hetzelfde.

Een drielaags crème Black Forest taart klonk *erg* lekker.

Halverwege de ochtend:

Net klaar met ontbijten. Alex is gaan hardlopen in zijn zwarte ninja joggingpak.

Ik ben nog steeds aan het flippen omdat ik verloofd ben.

Ik dacht dat een goede nachtrust me goed zou doen, maar ik had geen goede nachtrust omdat Daisy de hele nacht in haar slaapzak lag te woelen.

Ik was vanochtend te onrustig om mijn boterham met ei en spek op te eten en ik sloeg ook het ‘brunch’-aanbod van Mam af, wat bestond uit thee en koekjes.

Mam maakt zich zorgen als mensen niet eten en bleef met haar hand op mijn voorhoofd drukken om te vragen of ik koorts had.

‘Je krullen zijn helemaal plat geworden,’ zei ze, terwijl ze aan mijn slappe blondbruine lokken trok. ‘Dat is in jouw geval een duidelijk teken van ziekte. Tenzij je het weer te veel hebt gebleekt. Je hebt je highlights toch niet door Brandi laten doen?’

Ik verzekerde haar dat ik niet zo stom zou zijn. Tenminste, niet *weer*.

Mijn platinablonde, langharige zusje wil iedereen veranderen in een pin-up uit een mannentijdschrift. Verander je me één keer in een sletterige Barbie, schaam je dan maar. Doe je het voor de tweede keer, dan moet *ik* me schamen.

‘Mijn haar is plat omdat ik het niet goed kon uitspoelen,’ zei ik. ‘Mijn 50 cent munten waren op toen ik onder de douche stond. Maar het gaat goed met me, Mam. Echt.’

Ik loog, want ik ben helemaal niet in orde.

Ik ben *echt* nerveus.

Laat in de ochtend:

Kleine ruzie tijdens de lunch.

Althea is mijn beste vriendin en een welkome metgezel op de camping, maar niemand houdt van agressief veganisme. Een zachtere aanpak is beter.

Oké - Mam *heeft inderdaad* enorme hoeveelheden vlees gekocht. Een heel varken, plus vijf piepschuimen bakjes beefburgers is belachelijk voor één lang weekend, zelfs voor een groot gezin. En het was dom van Mam om te beweren dat rood vlees gezond voedsel is.

Toen Mam drie bakken met worstjes tevoorschijn haalde, ging Althea volledig uit haar dak.

‘Wie heeft er nou zeventig worsten nodig voor één lang weekend?’ vroeg Althea, met haar zwarte haar over haar Che Guevara T-shirt. ‘Heb je ooit een commerciële varkensboerderij gezien? Het is het Auschwitz voor onschuldige dieren.’

Mam zag eruit als de schuldige vleeseter in een rood keukenschort met een enorme BBQ-vork in de lucht.

‘We zijn hier met veel, liefje,’ protesteerde Mam. ‘Ik heb maar tien worstjes per persoon gekocht. Hoe dan ook, al dit vlees is scharrelvlees. De varkens hebben een goed leven gehad voordat hun ingewanden eruit werden getrokken en met hun eigen vlees werden gevuld. Ik heb ze gekocht van een bevriende boer, Porky George. Een aardige vent; erg lief voor zijn vee.’

‘Geen enkele vleesboer is echt aardig,’ zei Althea. ‘Weet je hoe hij zijn varkens slacht?’

Mam zei dat de varkens verhaaltjes voor het slapengaan kregen voorgelezen en daarna doodgeknuffeld werden.

Middag:

Na de lunch begon het te donderen en te regenen, dus we zijn allemaal onze tenten of caravans in gegaan om te slapen of te lezen totdat de storm voorbij was.

Pap is helemaal in zijn element; hij draagt zijn waterdichte *hike*-uitrusting en praat over overlevingstechnieken en het buitenleven.

De rest van ons zou willen dat we Rita en Bob waren, knus in een camper, theedrinkend uit echte porseleinen mokken en kijkend naar Master Chef.

20.00 uur:

We zouden eigenlijk de worstjes gaan barbecueën voor ons avondeten, maar Pap is er nog steeds niet in geslaagd om de BBQ aan te maken omdat de kolen te vochtig zijn.

Rita en Paul waren vriendelijk en boden aan om hun rode wijn, in echte glazen, pizza Quattro Formaggi, knoflookbrood en groene salade te delen.

Helaas weigerde Pap voor ons allemaal en zei dat we liever *echt* kampeerden. En bedankt.

We zijn nog steeds kwaad op hem.

Avond:

Alex en ik slapen weer apart. Ik word gek.

Ik wil wel met Alex trouwen, maar ik ben ook bang.

Toen Nick en ik uit elkaar gingen, dacht ik dat mijn wereld voorbij was. Maar ik bleef sterk voor mijn kleine meid en kocht, door doorzettingsvermogen en vastberadenheid, een huis met twee toiletten en een koelkast vol goedkope supermarkt cheesecake.

Het leven is niet perfect, maar wel stabiel. Stabiel is niet slecht, gezien de laatste jaren die ik achter de rug heb. Nick en zijn moeder zullen voor altijd in mijn leven zijn, maar dan op afstand - dat is te doen.

Als ik met Alex trouw, komt *zijn* moeder van een afstand in mijn persoonlijke ruimte. Dat is *niet* te doen, omdat we niet met elkaar overweg kunnen.

Ik heb genoeg om over na te denken. En ook genoeg worstjes in mijn buik om te verteren.

Maandag 2 juli

Eindelijk!

Een goede nachtrust.

Ik heb Daisy gisteravond naar de caravan van Pap en Mam verhuisd vanwege haar gedraai. Dat was ook in het belang van Daisy: als ik per ongeluk weer een klap in mijn gezicht zou krijgen, zou ik flippen.

Alex sloop in de vroege ochtenduren mijn tent binnen en zei dat hij naar mijn gezicht wilde kijken als de zon opkwam.

‘Weet je nog toen we opgroeiden?’ vroeg hij. ‘En je me in het bos de *Sun Has Got His Hat On* hoorde zingen?’

‘Ja,’ zei ik. ‘Met je charmante falsetstem.’

‘Verdomd gênant,’ zei Alex. ‘Ik dacht dat niemand luisterde.’

‘Ik wist wel dat de stoere Alex Dalton een gevoelige kant had.’

‘Ja, je hebt het altijd geweten,’ glimlachte Alex. ‘Toen en nu.’ Hij zag er erg knap uit in het ochtendlicht, met zijn glinsterende bruine ogen en warrige zwarte haar. Door mijn kleine tent had Alex echter ellebogen en knieën op ongemakkelijke plaatsen. Toen hij eindelijk wegging, was dat een enorme opluchting. Zijn elleboog had de hele tijd op mijn tiet gelegen.

Na het ontbijt (koffie en nog meer worstjes) was Alex een heer en hielp hij iedereen inpakken. Hij en neef John Boy vormden een goed team en propten tenten en slaapzakken achterin de auto’s. Maar toen zwol John Boy’s been plotseling

op en moest hij op de gewatteerde campingstoel van Mam gaan zitten.

John Boy wilde niet rusten - meestal gaat hij door met lichamelijke activiteit tot hij pijn heeft, dan maakt hij zijn prothesebeen los en verdooft zichzelf met wodka. Maar nu de zon scheen, trok hij graag zijn shirt uit om zijn tatoeages te laten bruinen, terwijl Callum en Daisy zijn metalen been versierden met Disney-stickers.

Mijn tent was makkelijk af te breken, maar hem terug in de tas krijgen was lastiger. Het kostte Alex een half uur om enorme ladingen glibberige dinosaurusstof in de krappe zak te proppen.

Callum en Daisy begonnen te zingen.

‘Rex, Rex, Rex!’

Het was heel schattig om te zien hoe die twee met elkaar omgingen, want over het algemeen maken ze alleen maar ruzie.

Callum krijgt de schuld, wat niet eerlijk is. Mijn zevenjarige neefje ziet er misschien uit als een nietsnut in zijn doodshoofd T-shirt, zwarte spijkerbroek en feloranje sportschoenen, maar hij is heel lief voor Daisy en *zij vroeg* hem om met het waterpistool te spuiten.

Daisy speelt de lieve en onschuldige tweejarige met haar schattige blondbruine krullen en grote, blauwe ogen - maar feitelijk is ze een sluipmoordenaar die Callum krabt, bijt en schopt als de volwassenen niet kijken.

Zoals Callum het terecht zegt, zijn het leeftijds- en geslachtsvooroordelen - iets wat hij zal gebruiken om zijn publieke profiel aan te pakken als hij eredivisievoetballer is.

Uiteindelijk gebruikte Alex zijn 'Landie' om over het verfrommelde tentdoek te rijden en het kreukelige nylon plat te maken. Hij zag er heel heldhaftig uit in de Land Rover, met gespierde armen die het stuur heen en weer draaiden.

Callum was erg onder de indruk van 'Rex en zijn Monstermachine'. Hij geniet van volwassenen die hem bang maken. Hij begon Alex te volgen en noemde hem 'maatje' en 'meneer'.

Alex bood aan om terug te komen naar het huisje en me te helpen met uitpakken, maar ik zei nee - ik wilde wat tijd alleen doorbrengen om deze enorme levensverandering te verwerken. Hoewel, ik zei niet 'verwerken'. Ik zei 'vieren'.

'Ik hoopte het eigenlijk samen te vieren,' zei Alex.

'Geef me wat tijd,' zei ik tegen hem. 'Ik heb veel om over na te denken.'

Ik word gek. Gek!

Dinsdag 3 juli

Ben weer terug thuis. Ik zou de kampeerspullen moeten uitpakken, maar ik ben nu te moe. Daisy ligt te slapen en neef John Boy is ook in zijn slaapkamer zijn lakens aan het verschonen en de houten vloer aan het schrobben met een staalborstel en zeep.

John Boy bood aan om ook mijn lakens te verschoneren en mijn vloer te schrobben, maar ik zei nee. Hij betaalt me huur, dus hij zou mijn huishoudelijke klusjes niet hoeven te doen. En daarnaast zou een staalborstel mijn tapijt ruïneren.

Ik was te moe om vanavond te koken, dus ik belde mijn moeder en stelde voor om met het hele gezin Chinees te eten.

‘Ik loop niet naar je huis,’ zei Mam. ‘Ik heb het hele weekend gekampeerd.’

‘Het is maar vijf minuten,’ zei ik.

‘Maar het is bergopwaarts,’ zei Mam. ‘Kom maar naar ons.’

Het landweggetje tussen mijn huis en de kroeg van Pap en Mam is niet echt bergopwaarts. Het is gewoon een lichte helling. Maar ik maakte geen bezwaar omdat ik graag een afhaalmaaltijd in de kroeg eet. Dat betekent namelijk dat ik een glas Guinness kan drinken bij mijn gebakken rijst en kip met cashewnoten.

John Boy gaat ook mee. Dat is goed, want hij draagt Daisy op zijn schouders. Heen en terug.

Ik weet dat het maar vijf minuten lopen is, maar het is wel *een beetje* de berg op op weg naar huis.

22:00 uur 's avonds:

Terug thuis na de afhaalchinese.

Ik speelde met de gedachte om Alex te vragen, maar besloot het niet te doen. Ik heb ruimte nodig om na te denken. En afhaalchinese is niet Alex' ding. Hij vliegt regelmatig naar

Shanghai, Beijing en Hong Kong en ergert zich aan de Engelse pogingen om Chinees eten te ‘verpesten’.

Ik zat helemaal in mijn eigen bubbel toen Mam de afhaalbakjes leeg begon te maken. Ze gaf me een standje omdat ik geen ei of speciale gebakken rijst had gekozen.

‘*Juliette* Duffy,’ snauwde Mam. ‘Wil je even opletten? Anders worden de loempia’s koud.’

Ik begon te huilen. Heel gênant. Dit was onverwacht voor iedereen - ook voor mij.

Mam voelde zich toen heel slecht en gooide alle loempia’s op mijn bord. Iedereen omhelsde me en vroeg wat er mis was.

‘Ik weet het niet,’ zei ik. ‘Ik heb geen idee waarom ik huil.’

‘Het is een grote beslissing, nietwaar liefje?’ zei Pap. ‘Jij en Alex. Veel veranderingen. Waar jullie wonen, wie waarvoor betaalt en een nieuwe familie voor Daisy. Die Daltons hebben zo hun eigen problemen, nietwaar? Het is een grote sprong in het diepe. Wie weet hoe het afloopt?’

Toen hilde ik nog meer.

‘Het komt wel goed, liefje,’ zei Mam terwijl ze door mijn haar woelde, zodat de krullen voor mijn gezicht vielen. ‘Als Catrina Dalton moeilijk doet, stuur je haar maar naar mij.’

En dat is dus precies waar ik bang voor ben.

Woensdag 4 juli

Sms’te Alex om me te verontschuldigen dat ik ‘een beetje afwezig’ was sinds de kampeertrip.

Hij sms'te terug dat hij geen idee had wat ik bedoelde.

Het goede aan Alex' disfunctionele opvoeding? Zijn inschatting van 'vreemd en afstandelijk' is duidelijk anders dan de mijne. Een paar dagen geen contact is heel normaal voor hem.

'Vreemd en afstandelijk' is niet ideaal. Maar als je voorbij die vreemdheid en afstandelijkheid komt, is Alex een prachtig persoon. Indrukwekkender dan iedereen die ik ooit heb ontmoet - behalve Daisy, natuurlijk.

Alex komt straks 'langs' om over trouwplannen te praten, dus ik kan maar beter het huis opruimen, de afvalberg wegwerken enz.

Neef John Boy is een keurige huisgenoot, die al zijn Stella Artois-blikjes plet en zijn KFC-zakjes netjes in de recyclingcontainers vouwt. Mijn wijn- en Guinness-flessen vallen meer op.

Waar gaan Alex en ik wonen als we trouwen?

Ik zie niet voor me dat Alex hier woont.

Ik kan me niet voorstellen dat ik op het Dalton Estate zou wonen, met een huishoudster, hectares grond, zwembad, paarden en regelmatige bezoeken van Catrina Dalton.

We moeten gaan.

Daisy en ik nemen de trein naar Londen.

Althea houdt vanmiddag een *Fourth of July* familie kroelbijeenkomst om de vrijheid van Amerika van de Britse imperialistische tirannie te vieren.

Het feest zal enorm zijn, maar gelukkig is Althea's huis in Bethnal Green drie verdiepingen hoog en heeft ze een grote tuin.

Technisch gezien zouden gasten alleen familie mogen zijn, maar Althea heeft een groot hart en veel aanhang van familieleden, waaronder minstens 50 'kennissen' die ze op muziekfestivals heeft ontmoet.

Avond:

Ik ben net terug van Althea's *Fourth of July* familie kroelbijeenkomst.

Ik heb nog nooit zoveel papieren harten in een achtertuin gezien. Ze waren één grote wiegende, zwiepende roze hemel van vreugde.

Althea zag er prachtig uit in haar rode sari, met regenboogglitters in haar lange, zwarte krullen en een bhindi met hartjes op haar voorhoofd. Kleine Wolfgang was net zo knap als een bandlid van The Jack Of Hearts. Hij zwaaide sierlijk rond met een bijl.

Het was hartverwarmend om Althea en haar vele ex-vriendjes te zien, Wolfgangs vader, Wolfgangs grootouders van moeders- en vaders kant, *plus* een heleboel festivalkennissen die allemaal de liefde deelden op een niet-seksuele manier.

Halverwege de middag liet Althea ons allemaal meedoen aan een grote 'liefdescirkel' terwijl Wolfgangs vader 'It's So Easy to Fall in Love' speelde op een sitar.

Althea sloeg haar armen om mij en Tara, Wolfgangs grootmoeder van zijn vaders' kant, en we zwaaiden en zongen

allemaal om de liefde en vrede te vieren. Het was een moment van goddelijke verbondenheid, hoewel ik moet toegeven - enigszins ontsierd door Wolfgang die een hart piñata doormidden hakte in het midden van de liefdescirkel.

‘Dit is wat ik wil,’ zei ik tegen Althea. ‘Gemengde familie gelukzaligheid. Ik, Nick, Alex en Alex’ moeder die allemaal met elkaar kunnen opschieten.’

‘Nou, breng de liefde mee,’ zei Althea. ‘En de vlierbloesemwodka.’

‘Ik zie het niet gebeuren,’ zei ik. ‘En mijn leven is al rommelig genoeg. Ik kan Daisy niet nog een disfunctionele schoonmoedersituatie bezorgen. Twee puinhopen maken nog geen opgeruimd geheel.’

‘Ruim de rommel dan op.’

‘Denk je dat dat mogelijk is?’ vroeg ik.

‘Of je nu denkt dat je het kunt, of denkt dat je het niet kunt, je hebt hoe dan ook gelijk,’ zei Althea. ‘Maar vertel niemand dat ik dat gezegd heb.’

‘Waarom niet?’ vroeg ik.

‘Het is een citaat van Henry Ford,’ zei Althea. ‘De man die de planeet ruïneerde met moderne auto’s.’

Ik verzekerde Althea dat ik zou zwijgen.

‘Kijk, families hebben altijd problemen,’ zei Althea. ‘Zolang je liefde hebt, kun je alles doen. Wolfgangs’ vader is een idioot. Ik wil Tara hier niet mee beledigen. Maar idioten hebben ook liefde nodig. Dus het werkt. Denk positief. Zeg het de hele tijd tegen jezelf: één grote, gelukkige *en* gemengde familie.’

‘Hoe kan ik ooit opschieten met Alex’ moeder?’ vroeg ik.

‘Je moet succes visualiseren,’ zei Althea. Stel je voor dat jij en Catrina Dalton een band krijgen en een heerlijke tijd hebben. Je kunt alles doen met visualisatie. Een voorbeeld - ik visualiseerde Wolfgang die vredig met andere kinderen speelde op dit feestje. Het universum heeft geleverd. Hij deelde zijn flapjack met een ‘ziels’-nichtje.’

Verder onderzoek wees uit dat Wolfgang een onaantrekkelijke flapjack van rode biet en wortel in het gezicht van een ander kind had geramd. Maar ik neem aan dat dit een verbetering is ten opzichte van eten stelen van andere kinderen.

Misschien *kunnen* Catrina en ik met elkaar opschieten. Het is mogelijk.

Maar mogelijk is niet hetzelfde als waarschijnlijk.

Late avond:

Alex kwam even langs voor een glas wijn, maar hij is nu weg. Hij heeft morgen een vergadering in Edinburgh en neemt de nachttrein.

‘Zeg het maar, dan zeg ik het af,’ zei Alex. ‘Ik heb beloofd dat ik er meer voor je zou zijn en dat meen ik. We zijn pas verloofd. Het bedrijf kan wel één vergadering zonder mij.’

Ik zei het niet.

Ik heb nog steeds denkruimte nodig en vind het niet erg dat Alex weg is.

Ik heb wel voorgesteld om volgende week een feestmaaltijd te organiseren.

‘Uitstekend,’ zei Alex. ‘Ik neem champagne mee.’

Champagne voelt heel officieel.

Bijna *te* officieel.

Maar toch - ik ben opgevrolijkt door Althea’s positiviteit. Alles *IS* mogelijk. Catrina en ik kunnen vrienden zijn. Ik moet alleen nog uitzoeken hoe ik dat voor elkaar krijg.

Donderdag 5 juli

Ochtend:

Alex belde net vanuit Edinburgh.

‘Ik mis je vreselijk,’ zei hij. ‘En het is nog niet eens lunchtijd. Ik had nooit moeten instemmen met deze werkreis. Maar ik heb een idee - zijn jij en Daisy dit weekend vrij om aardbeien te plukken? Seizoensgebonden *en* kindvriendelijk.’

‘Het is Nick’s weekend met Daisy,’ zei ik. ‘Ik kan me nergens toe verplichten.’

‘Misschien kunnen jij en ik in plaats daarvan naar het Tate Modern gaan,’ zei Alex. Een vriend van me exposeert daar. We kunnen de dag afsluiten met een diner in de Oxo Tower. Een vriend van mij is de eigenaar.’

‘Nee,’ legde ik uit. ‘Ik bedoel dat *ik* me ook nergens aan kan binden.’

‘Waarom niet?’ vroeg Alex.

‘Als Sadie bij Nick thuis is, moet ik toezicht houden op het bezoek.’

‘Je laat Daisy niet zonder toezicht naar haar vaders’ huis gaan als zijn vriendin daar is?’ vroeg Alex.

‘Precies,’ zei ik.

‘Is Sadie niet in Dubai?’ vroeg Alex.

‘Ja,’ zei ik. ‘Maar Nick en Sadie’s relatie gaat altijd aan en uit. Dubai is niet zo ver.’

‘Denk je dat dit redelijk is?’

‘Misschien niet redelijk,’ zei ik. ‘Maar wel noodzakelijk.’

‘Je begeeft je op glad ijs, Juliette,’ zei Alex. ‘Als jij de baas over Nick gaat spelen, kan hij dat ook terug gaan doen. Jij kunt het niet leuk vinden, maar er is geen wet die hem verbiedt een gekke vriendin te hebben.’

Beschuldigde Alex ervan niet sympathiek te zijn.

‘Ik probeer eerlijk te zijn,’ zei Alex. ‘Je hebt geen wettelijk recht om toezicht te houden op de bezoeken van Nick met zijn dochter.’

‘Nick en Sadie schreeuwen altijd tegen elkaar. Het is een giftige sfeer voor Daisy.’

‘Nick kreeg tweewekelijks weekendbezoek,’ zei Alex. ‘Als je zijn vriendin niet mag, dan is dat gewoon pech, toch? Iets waar je aan moet wennen?’

Jakkes.

Ik weet dat Alex gelijk heeft. Fatsoen en eerlijkheid zijn de kwaliteiten die ik het mooiste aan hem vind.

Ik zou Daisy voor niets willen ruilen, maar jeetje - ik wou dat ik haar vader kon veranderen.

Vrijdag 6 juli

Besloten om vandaag een grote schoonmaak te houden.

Het was op aandringen van neef John Boy - hij zei dat als we het huisje niet snel grondig zouden schoonmaken, we last zouden krijgen van ongedierte en zware diarree.

‘Keukenwerkbladen moeten glanzen,’ zei John Boy. ‘Dof staat gelijk aan ziekte.’

John Boy is fantastisch in het huishouden, want hij heeft dankzij het leger en zijn moeder een bacteriefobie gekregen en wil nu alles brandschoon houden. Hij ruimt altijd na zichzelf op, zet zijn felgekleurde Nike sportschoenen netjes in rijen en hij maakt zijn bed op met een geodriehoek.

Daisy en ik laten het ook op dit vlak afweten.

Ik probeer echt meteen de afwas te doen, maar Daisy zorgt voor problemen. Ze heeft een hele trukendoos vol met trucjes om me af te leiden van huishoudelijke taken, waaronder bloedstollend gekrijs en essentiële dingen door de wc spoelen.

En natuurlijk is Daisy zelf ook een slordige vandaal - ze trekt boeken van planken, krabbelt op muren en laat overal waar ze komt sporen van Duplo-stenen achter.

Tijdens het opruimen ontdekten John Boy en ik dat Daisy een gat in de bank had gekauwd. Ik denk dat dit betekent dat haar kiezen eraan komen. Of *dat*, of ze heeft slechte gewoontes van Wolfgang opgepikt.

Ik maak me nog steeds zorgen om Daisy's misvormde tanden. Zij vindt dat ze een perfecte ruimte tussen haar tanden heeft waar haar duimpje tussen past, maar als ze zo door blijft gaan dan krijgt ze tandproblemen op latere leeftijd.

Ik moet niet vergeten om haar de Tim Burton-versie van Charlie en de Chocoladefabriek te laten zien en haar te wijzen op Willy Wonka's enge beugel rond zijn hoofd.

Halverwege de ochtend:

Ik schiet al aardig op met schoonmaken en opruimen, maar ik zit met een dilemma rondom Daisy's favoriete knuffel, Curry het Konijn.

Curry is nu een stinkend hoopje versnipperde vacht en de vijand van een schoon, aangenaam ruikend huis. Zelfs John Boy fronst zijn neus als 'Curry the Babbit' in de woonkamer is en vraagt of ik een ongelukje heb gehad, ofzo.

Daisy weigert me haar stinkende konijnspeeltje te laten wassen - wat ik ergens wel begrijp. Ik weet niet zeker of Curry een wasbeurt zou overleven.

Ik heb besloten om Curry te verstoppen en hoop dat Daisy hem vergeet. Het lijkt een laffe uitweg, maar zoals Mam zegt, soms draait het moederschap om overleven.

Middag:

Daisy had net een mega inzinking omdat ze Curry niet kon vinden. Erger nog - *ik* kan Curry *ook* niet vinden. Ik heb hem ergens slim verstopt, maar waar?

Je zou denken dat Curry te ruiken is, dus ik moet hem op een onwelriekende plek hebben verstopt.

De zolder misschien?

Laat in de middag:

Alex heeft net gebeld. Hij vroeg of ik het erg vond dat hij tot volgende week in Schotland bleef.

‘Het is hier zo druk,’ zei hij. ‘Drie senior managers zijn weggekaapt door rivaliserende bedrijven. Het is de wet van de jungle en er loopt een tijger rond.’

Ik vond dat een beetje dramatisch, maar Alex zei dat het ‘levensbedreigend’ kon worden.

Ik zei tegen Alex dat hij zijn tijd moest nemen met de tijger. Ik heb mijn eigen dierendrama’s, namelijk jagen op een konijn. Mam belde ook nog en smeekte om hulp in de kroeg morgen. Het heeft iets te maken met cider en de zomerdrukte. Daisy zal bij Nick zijn, dus ik maak van de gelegenheid gebruik om een behulpzame dochter te zijn.

Mijn hemel, Pap en Mam doen ook genoeg voor mij.

Zaterdag 7 juli

00:30 uur:

Nick belde net en nu kan ik niet meer slapen.

Schold Nick uit omdat hij op een goddeloos uur belde en eiste te weten of hij dronken was. Hij beweerde van niet, maar baby Horatio was nog maar net in slaap gevallen en hij had zich niet gerealiseerd hoe laat het was.

‘Wat wil je?’ vroeg ik. ‘Het kan maar beter belangrijk zijn.’

Nick gaf me een lange speech over Sadie die hem had verlaten voor de heldere lichten van Dubai, zijn psychologische problemen met het ouderschap, de zuivelallergie van baby Horatio en ‘emotionele en fysieke vermoeidheid’.

‘Ben je verbaasd dat Sadie je verlaten heeft?’ zei ik. ‘Twee egoïstische volwassenen en een baby maken nog geen geluk.’

‘Waarom kunnen we niet gewoon weer bij elkaar komen, Jules?’ vroeg Nick. ‘Ik weet dat ik het verknald heb. Sadie was altijd alleen maar een seksding. Ik had nooit een baby met haar moeten krijgen. Ik wil Horatio niet beledigen, maar hij heeft mijn leven geruïneerd.’

‘Je hebt je eigen leven geruïneerd, Nick,’ zei ik. ‘Je beste kans op een relatie is nu teruggaan naar Sadie, de moeder van je *andere* kind.’

‘Echt niet,’ zei Nick. ‘Die vlieger gaat niet meer op. Deze keer is het serieus. We hebben allebei onze Facebook-statussen *en* profielfoto’s veranderd.’

Ik wist dit al omdat ik Nick en Sadie regelmatig bespioneer via Facebook.

Sadie’s profielafbeelding is momenteel een uitdagende foto van haar grote, mooie maangezicht dat onder een rode Fez vandaan gluuft.

Nick heeft een foto van zichzelf gebruikt waarop hij er gezond uitziet. Zijn bruine haar verwaaid en zijn blauwe ogen vol verdriet terwijl hij Horatio over een bospad duwt.

‘Belde je vanwege iets belangrijks, Nick?’ vroeg ik. ‘Of wilde je gewoon klagen over je leven?’

‘Ik wilde om hulp vragen,’ zei Nick. ‘Mijn moeder is onredelijk. Ze wil Horry niet meenemen omdat ze een cursus papier-porselein doet in Suffolk. Ik kan het niet aan met twee kinderen tegelijk, Jules; het breekt me op. Ik ben uitgeput.’

‘Ik heb Mam beloofd dat ik morgen in de kroeg zou helpen,’ zei ik. ‘Ik kan haar niet teleurstellen. En trouwens, mijn nieuwe *verloofde* zal er niet blij mee zijn dat je me midden in de nacht belt.’

‘Ben je verloofd?’ vroeg Nick. ‘Met die chique lul?’

‘Ik ga verder met mijn leven, Nick,’ zei ik. ‘Net zoals jij deed.’

‘Maar waarom nu, Jules? Hoe kun je mij dit *nu* aandoen?’

‘Je bent al down sinds je Horatio hebt,’ zei ik. ‘Hoe is dat vandaag anders?’

‘Omdat ik nog meer slecht nieuws heb,’ zei Nick. ‘Sadie heeft een nieuwe vriend. Het ziet ernaar uit dat ze niet snel terug zal komen.’

‘Luister, je zult eraan moeten wennen dat Daisy en Horatio op een gegeven moment samen zijn,’ zei ik. ‘Ik kan je niet elk bezoek uit de brand helpen. Ik heb Daisy fulltime, twaalf van de veertien dagen. In de weekenden werk ik en krijg ik dingen gedaan. Waarom neem je de kinderen niet mee naar Tiny Tumbles? Dan kunnen ze rondrennen terwijl jij met een grote kop koffie voor je uit zit te staren.’

‘Ja, dat klinkt als een plan,’ zei Nick met een vermoeide stem. ‘Hoe laat gaan ze open? Mogen de kinderen rond 08:00 uur al naar binnen?’

‘Ze gaan op zaterdag om 11:00 uur open,’ zei ik.

Nick begon te huilen.

Uiteindelijk stemde ik ermee in dat Nick Daisy om 10:30 uur kon ophalen.

‘Maar je kunt maar beter niet te laat komen,’ voegde ik eraan toe. ‘Anders gebeurt er iets vreselijks met je testikels.’

10:30 uur:

Nick belde net om te zeggen dat hij wat later komt. Het huis verlaten met een baby is moeilijk, dus ik geef hem wat speling. Maar hij kan maar beter opschieten. Ik maakte geen grapje over zijn testikels.

Het is al een drukke ochtend geweest, want Brandi en Callum kwamen langs.

Mijn zusje en neefje klopten net na het ontbijt op de deur.

Brandi was verdrietig en klaagde over Callum’s hyperactiviteit.

‘Ik dacht dat verandering van omgeving hem goed zou doen,’ zei ze, terwijl ze haar platinablonde haar door de vingers kamde. ‘Hij wil vandaag niet stilzitten, wat ik ook op tv aanzet.’

Mijn kleine neefje bewees haar punt door op de open voordeur te bonzen en te roepen: ‘Doe open in naam der wet! We hebben een huiszoekingsbevel.’ Toen kwam hij het huis binnenstormen met een speelgoedpistool tegen zijn borst, schreeuwend: ‘Niemand beweegt. Dit is een inval!’

John Boy begreep het spel meteen en speelde de gemene drugsdealer, waarbij hij Daisy aanstelde als zijn rechterhand, de

achterbakse Daiz. Ze worstelden al snel met z'n drieën op de keukenvloer, dus Brandi en ik lieten ze maar.

‘Volgende week is het zomervakantie,’ zei Brandi. ‘Hoe ga ik dat aanpakken? Het is nog niet eens negen uur en ik wil hem nu al wurgen.’

Ik vroeg Brandi of ze gisteravond laat was opgebleven en ze gaf toe dat ze een paar clubs had bezocht en drie tequila's had gedronken.

Ik weet dat Brandi Callum jong heeft gekregen, maar ze moet wel meer verantwoordelijkheid nemen, verhuizen uit het huis van mijn ouders, haar opleiding tot schoonheidsspecialiste afmaken, enz.

Ze is nu moeder. Ze moet begrijpen dat haar leven voorbij is.

‘Callum is drukker dan normaal,’ hield Brandi vol. ‘En Pap en Mam hebben niet geholpen. Geen van hen wilde hem meenemen naar het park.’

‘Waarom niet?’ vroeg ik.

‘Ik heb het verpest bij Pap,’ gaf Brandi toe. ‘Ik heb hem te vaak gevraagd om op te passen wanneer ik een kater had. Hij zei dat ik mijn *ver-antwoor-de-lijk-heden* moest nemen.’

‘Waarom zou Mam Callum niet meenemen?’ vroeg ik. ‘Zij vertroetelt jou altijd.’

‘Mam had ook een kater,’ zei Brandi. ‘Zij was degene die de tequila had gekocht.’

Brandi zou niet elke vrijdag moeten gaan drinken, maar ik vergeef het haar, want een baby krijgen op je zestiende is

verschrikkelijk. Vooral als die baby verandert in een zeer energieke jongen als Callum.

Terwijl ik Brandi Coca Cola, Doritos met kaas, ibuprofen en paracetamol gaf, realiseerden we ons dat het stil was in huis.

Onheilspellende stiltes zijn niet voor niets onheilspellend.

We gingen naar boven en daar vonden Callum, Daisy en handenvol Rice Krispies in mijn slaapkamer.

‘We hebben Rice Krispie land gemaakt!’ lachten ze.

Het is verbazingwekkend hoeveel Rice Krispies er uit één doos komen. Callum en Daisy waren zo blij met zichzelf dat boos worden moeilijk was. En toch hebben we het geprobeerd.

Ik heb Callum en Daisy de slaapkamer, overloop en trap laten stofzuigen, maar ik vind nog steeds Rice Krispies - zelfs *nu*. En ik heb het gevoel dat ik vannacht knapperig zal slapen, in mijn dromen achtervolgd door de starende gezichten van Snap, Crackle en Pop.

11:00 uur:

Nick heeft Daisy net opgehaald.

Hij was twintig minuten te laat, maar ik zei niets tegen hem omdat hij er vreselijk uitzag. Naast zijn gebruikelijke ‘Pap kan het niet aan en zit onder de witte vlekken’ look, zaten er overal op zijn hoofdhuid bloedende plekken.

‘Wat is er mis met je hoofd?’ vroeg ik.

‘Het is psoriasis,’ zei Nick. ‘Door alle stress. Begin jij nou ook niet.’

‘Waarmee beginnen?’ vroeg ik.

‘Er zijn namen genoemd. Nick Verrot Bot en erger.’

‘Je moet naar een dokter, Nick,’ zei ik. ‘Je ziet er verschrikkelijk uit.’

‘Dat heb ik,’ zei Nick. ‘Drie stuks. Mijn moeder heeft zelfs een privé-specialist voor me geregeld. Ze zeiden allemaal hetzelfde. De schurftige hoofdhuid zal verdwijnen als ik mijn stress beter beheers. Maar hoe kan ik dat doen als ik een alleenstaande vader ben, die fulltime werkt?’

Ik gaf toe dat ik op korte termijn geen oplossing zag. Zelfs niet op lange termijn.

Nick vertrok en zwaaide verdrietig terwijl hij de kinderen in zijn nieuwe, verstandige Volvo zette. Ik denk dat Horatio misschien ziek was, want ik zag Nick worstelen met een pak natte doekjes.

Toen Nick en ik elkaar ontmoetten, vóór Daisy, was hij een knappe acteur met blauwe ogen, donkere wenkbrauwen en smaakvol verwilderd bruin haar.

Nu is hij een vermoeide, oude vader met witte vlekken op zijn vermoeide, oude T-shirt.

Karma is echt een bitch.

14:30 uur:

Ik mocht van Mam mijn dienst in de kroeg eerder beëindigen, dus ik heb besloten om eerst wat te relaxen en te schrijven in mijn dagboek voordat ik aan het huishouden begin.

Er is één voordeel aan alleenstaande moeder zijn: soms krijg je hele dagen vrij als je ex-partner de kinderen meeneemt.

Natuurlijk zijn er een miljoen dingen te doen, maar ik heb nog steeds de luxe van een ononderbroken kopje thee.

Heerlijk.

15:00 uur:

Zucht.

Nick heeft net gebeld. Hij is ‘gestrest en gedesoriënteerd’ en heeft hulp nodig met de kinderen. Nick bood zelfs aan me te betalen, wat nieuw is. Ik voelde dat hij behoorlijk wanhopig moest zijn en wilde Daisy niet achterlaten bij iemand met een halve zenuwinzinking, dus ik heb besloten naar hem toe te gaan.

Avond:

Lange dag.

Ik ontmoette Nick bij de Tiny Tumbles speeltuin - een oververhitte hel voor vermoeide ouders.

Tiny Tumbles is het soort plek waar ouders naartoe gaan als ze er wanhopig even tussenuit willen, dus het is verbazingwekkend dat Nick geen klantenkaart heeft. Hij zou 10% korting krijgen op zijn koffie en een gratis selfie met de clown van Tiny Tumbles.

Daisy was blij me te zien. Nick zag er moe en opgelucht uit; hij moest Horatio verschonen op het moment dat ik aankwam,